

РЕШЕНИЕ

№ 905

гр. София, 13.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 10.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Цветанка Паунова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **5181** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203-207 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба, подадена от [фирма], представлявано от управителя С. С. Т., чрез пълномощник адв. Ш., против Областна дирекция по безопасност на храните С.-град (ОДБХ) за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 350 лв., от които 150 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение по НАХД № 5807/2016г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 102-ри състав, и 200 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение по КНАХД № 8978/2018г. по описа на Административен съд София-град, XVI касационен състав във връзка с обжалване на отменено по съдебен ред Наказателно постановление (НП) № 465/14.09.2015г., издадено от директора на Областна дирекция по безопасност на храните С.-град.

В съдебно заседание процесуалният представител на ищеца поддържа исковата молба по основание и размер, като моли съдът да я уважи. Претендира разноски.

Ответникът – Областна дирекция по безопасност на храните /ОДБХ/ С.-град, чрез пълномощник адв. Б., в депозиран отговор по реда на чл. 131, ал. 1 от ГПК и в съдебно заседание оспорва исковата молба по основание и размер.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че искът е неоснователен и недоказан, поради което следва да бъде отхвърлен.

Административен съд София-град, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Производството по НАХД № 5807/2016г. по описа на СРС е образувано по жалба на [фирма], представлявано от управителя С. С. Т., против Наказателно постановление № 465/14.09.2015г., издадено от директора на ОДБХ С.-град, с което на основание чл. 48, ал. 2 от Закона за храните /ЗХ/ на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 1 000 лв. за нарушение на чл. 20, ал. 1, т. 3 от ЗХ.

По делото /л. 24 по н.а.х.д. № 5807/2016г. по описа на СРС/ е приложен договор за правна защита и съдействие № 640407, сключен на 14.06.2016г., между [фирма] и адв. И. Ш., с предмет: подготовка и процесуално представителство по дело № 5807/2016г. по описа на СРС, 102 с-в. Договорено е адвокатско възнаграждение в размер на 150 лв., като е вписано, че сумата е платена, но не е отбелязан начин на плащане: в брой или по сметка /по банков път/.

С решение № 400119 от 19.04.2018г., постановено по н.а.х.д. № 5807/2016г. по описа на Софийския районен съд, е отменено Наказателно постановление № 465/14.09.2015г., издадено от директора на ОДБХ С.-град. Решението е оставено в сила с решение № 7533 от 12.12.2018г., постановено по к.н.а.х.д. № 8978/2018г. по описа на Административен съд София-град, XVI касационен състав.

По делото /л. 15-гръб по к.н.а.х.д. № 8978/2018г. по описа на АССГ/ е приложен договор за правна защита и съдействие № 502214, сключен на 14.11.2018г., между [фирма] и адв. И. Ш., с предмет: представителство по адм. д. № 8978/18 по описа на АССГ. Договорено е адвокатско възнаграждение в размер на 200 лв., като е вписано, че сумата е платена в брой.

С отговора на исковата молба ответникът е оспорил по реда на чл. 193, ал. 1 във вр. с ал. 3, изр. 2 от ГПК истинността на описаните договори за правна защита и съдействие: договор № 640407 от 14.06.2016г. и договор № 502214 от 14.11.2018г., с твърдения, че документите са неавтентични – не са подписани от представляващия ищеца управител. До този извод ответникът е стигнал след сравнение на подписа на управителя на събирателното дружество, положен под исковата молба, и подписите, положени под двата договора.

С протоколно определение от 18.06.2019г. съдът е открил производство по оспорване истинността на договорите за правна защита и съдействие, като е указал на основание чл. 193, ал. 3, изр. 2 от ГПК, че е в тежест на ищеца да докаже тяхната автентичност. Съобразно разпределената доказателствена тежест адв. Ш., пълномощник на ищеца, е заявил, че за следващото съдебно заседание ще доведе представляващите търговското дружество, които да потвърдят факта, че са подписали споменатите договори за правна защита и съдействие.

В съдебно заседание на 15.10.2019г. са се явили управителите и представляващи събирателното дружество – С. С. Т. и И. Н. Т.. Адв. Ш. е направил изявление, че С. Т. ще потвърди авторството /автентичността/ на всички документи – пълномощни, договори за правна защита и съдействие и искова молба. Съдът е предявил на С. Т. описаните документи, като същата е потвърдила, че са нейни положените подписи, вкл. и положените под двата оспорени договора за правна защита и съдействие, представени в производството пред СРС и АССГ. Ответникът, чрез пълномощник адв. Б., е оспорил това изявление, като за сведение на съда е представил документи – извадка от Учредителен договор на събирателното дружество и един от балансите, с твърдения, че е видимо разминаването между подписите, положени от г-жа Т. в

представените документи, и тези, положени под договорите за правна защита и съдействие. По искане на адв. Б. съдът е допуснал изслушване на съдебно-графологична експертиза, която да даде отговор дали подписите, положени под двата договора за правна защита и съдействие, са положени от управителя на дружеството С. Т., като за целта съобрази наличните по делото документи и сHEME сравнителен материал.

По делото е изслушана и приета, неоспорена от страните, съдебно-почеркова експертиза, съгласно която подписите срещу „Клиент: ...“ в оспорените договор № 640407, приложен по НАХД № 5807/2016г. по описа на СРС и договор № 502214, приложен по КНАХД № 8978/2018г. по описа на АССГ, не са положени от С. С. Т..

При така установената фактическа обстановка, съдът обосновава следните правни изводи:

Предявеният иск е процесуално допустим, тъй като е подаден от страна, която има правен интерес от водене на настоящото производство, а ответникът е пасивно легитимиран по претенцията. Пасивната процесуална правоспособност по исковете за обезщетения по ЗОДОВ е ограничена от разпоредбата на чл. 205 от АПК във вр. с чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ, която предвижда, че искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Съгласно чл. 7 от Закона за Българската агенция по безопасност на храните областните дирекции по безопасност на храните по чл. 4, ал. 1, т. 2 са изградени съобразно административно-териториалното деление на страната и са юридически лица в структурата на БАБХ, които се ръководят от директори. Искът е насочен срещу Областна дирекция по безопасност на храните С.-град, която е юридическо лице съгласно чл. 7 от Закона за Българската агенция по безопасност на храните и съответно е пасивно легитимирана да отговаря по него, с оглед нормата на чл. 205 от АПК.

След като са наведени твърдения за причинена вреда на ищеца, която е в причинна връзка с отменено по съдебен ред наказателно постановление, е налице спор по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за вреди от административна дейност, който е подсъден на административните съдилища /Тълкувателно постановление № 2/19.05.2015г. по т.дело № 2/2014г. на ВКС и ВАС на РБ/.

Разгледан по същество искът е неоснователен по следните съображения:

По аргумент от чл. 154, ал. 1 от ГПК вр. чл. 144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск.

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Разпоредбата урежда фактическия състав, при осъществяването на който възниква правото на обезщетение за вреди, включващ следните елементи: незаконен акт, действие и/или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност; вреда; причинна връзка между вредата и акта, действието и/или бездействието. При липсата на който и да е от тези елементи, отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ не може да бъде реализирана.

Ищецът обосновава своята претенция за обезщетение с твърдението, че вредите са му

причинени от незаконосъобразно издадено наказателно постановление, което е отменено по съдебен ред с влязъл в законна сила съдебен акт.

Съдът приема, че предявеният иск не е безспорно доказан по основание и размер по следните съображения:

Безспорно в случая е издадено наказателно постановление, което е отменено по съдебен ред от въззивната инстанция.

Спорен е въпросът за доказаността на претърпените от ищеца вреди и техния размер.

Съдът счита, че не се доказва претърпяна от ищеца вреда в размер на 350 лева, която да произтича от изплатено адвокатско възнаграждение във връзка с обжалване именно на НП № 465/14.09.2015г., издадено от директора на ОДБХ С.-град.

Основанието за извършеното плащане на процесната сума ищецът поддържа да е договор за правна защита и съдействие № 640407 от 14.06.2016г., приложен по НАХД № 5807/2016г. по описа на СРС, и договор № 502214 от 14.11.2018г., приложен по КНАХД № 8978/2018г. по описа на АССГ. Договорът е частен диспозитивен документ, носещ подпис на ответната страна, поради което се ползва единствено с формална доказателствена сила. Формалната доказателствена сила се отнася единствено до факта на писменото изявление и неговото авторство. В рамките на откритото производство по реда на чл. 193 от ГПК обаче беше оборена истинността (автентичността) и на двата договора. Съобразно изслушаната почеркова експертиза подписите срещу „Клиент: ...“ в оспорените договор № 640407, приложен по НАХД № 5807/2016г. по описа на СРС, и договор № 502214, приложен по КНАХД № 8978/2018г. по описа на АССГ, не са положени от С. С. Т., представляваща ищцовото дружество. Действително в съдебно заседание г-жа Т. заяви, че нейни са положените подписи и под двата договора за правна защита и съдействие, но това нейно изявление съдът приема като защитна теза, а и освен това то се опровергава от изслушаното и неоспорено от страните заключение на съдебно-почерковата експертиза. Г-жа Т. е депозирала молба по настоящото дело, с която е потвърдила всички извършени от адв. Ш. действия в производството по НАХД № 5807/2016г. по описа на СРС, в производството по КНАХД № 8978/2018г. по описа на АССГ, както и в настоящото производство. Но в случая спорът не е дали адв. Ш. е разполагал с надлежна представителна власт за съответните инстанции, а дали в патримониума на ищеца, представляван от неговия управител С. Т., действително са настъпили твърдяните имуществени вреди, изразяващи се в заплатено адвокатско възнаграждение за две инстанции. След като се доказва, че представляващият ищцовото дружество не е подписал договорите за правна защита и съдействие и ищецът не представи други доказателства /напр. първични счетоводни документи, банкови извлечения и др./, че действително е претърпял имуществени вреди в заявения с ИМ размер във връзка с обжалване на НП № 465/14.09.2015г., следва безспорният извод, че същите са недоказани.

Предвид изложеното съдът приема за недоказани два факта - самото договаряне на адвокатско възнаграждение по време и във връзка с производството по оспорване на НП № 465/14.09.2015г., както и размерът на дължимото на упълномощения адв. И. Ш. възнаграждение за осъществяване на процесуално представителство по НАХД № 5807/2016 г. по описа на СРС и възнаграждение за осъществяване на процесуално представителство по КНАХД № 8978/2018 г. по описа на АССГ.

В тежест на ищеца, при условията на пълно и главно доказване, е да установи факта на заплащане на адвокатското възнаграждение, както и че възнаграждението е

заплатено именно във връзка с производството по обжалването на наказателно постановление.

От представените по делото доказателства не се установяват по безспорен начин размера на вредата и връзката ѝ с производството по обжалване на наказателно постановление. Не се доказва ищещът да е направил разходи във връзка с обжалването на наказателното постановление, които да следва да му бъдат възстановени, което води до извод за недоказаност на твърдяната вреда.

Предвид фактическите установявания на съда заявените имуществени вреди, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение за съдебното оспорване на НП, са недоказани. Недоказаният факт, за чието установяване ищещът носи доказателствена тежест, овластява и задължава съда да приеме за ненастъпил. Липсата на който и да е от кумулативните елементи на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

Предвид обстоятелството, че е доказан фактът, че на ищеца е предоставена адвокатска защита във вид на процесуално представителство по НАХД № 5807/2016 г. на СРС и по КНАХД № 8978/2018 г. на АССГ, то налага се изводът, че за ищцовото дружество по силата на закона е възникнало облигационно задължение да плати на адвоката възнаграждение за неговия труд. Същото задължение обаче не се основава на сключения договор за правна защита и съдействие № 640407 от 14.06.2016г., приложен по НАХД № 5807/2016г. по описа на СРС, и договор № 502214 от 14.11.2018г., приложен по КНАХД № 8978/2018г. по описа на АССГ, доколкото по изложени по-горе мотиви, не се доказва, че тези договори са били сключени от представляващия ищцовото дружество, съответно не се доказва, че същото е претърпяло вреди във връзка с така договорените и изплатени адвокатски възнаграждения във връзка с оспорването на НП № 465/14.09.2015г.

Определянето на размера на дължимото адвокатското възнаграждение в хипотезата на неключен договор между адвоката и клиента е уредено в нормата на чл. 36, ал. 3 ЗА, в съответствие с която, този размер се определя от адвокатския съвет съгласно наредбата на Висшия адвокатски съвет по искане на адвоката. В процесния случай не са ангажирани доказателства за реализиране на процедурата по чл. 36, ал. 3 ЗА по отношение на размера на дължимото от ищцовото дружество адвокатско възнаграждение във връзка с оспорване на НП № 465/14.09.2015г., което сочи на недоказаност на размера на дължимото адвокатско възнаграждение във връзка с оспорване на НП № 465/14.09.2015г. В контекста на последното, следва да бъде отбелязано, че уреждането в законова правна норма на процедура по определяне на размера на неопределено по пътя на договарянето между клиент и адвокат адвокатско възнаграждение, изключва правомощието на съда, изхождайки от законовия принцип за задължителна възмездност на оказана на юридическо лице адвокатска помощ, да определя размера на дължимото адвокатско възнаграждение. Подобно правомощие съдът няма.

Предвид изложеното в производството не се доказва нито една от двете възможни според националното законодателство хипотези на определяне на адвокатско възнаграждение - договор или процедура по чл. 36, ал. 3 ЗА. Недоказаността на този доказателствен факт изключва възможността за доказване на функционално свързания с него правнорелевантен факт на плащане на адвокатско възнаграждение във връзка с оспорване на НП № 465/14.09.2015г., доколкото не може да бъде платено парично задължение, което не е установено нито по основание, нито по размер.

В допълнение следва да се посочи следното:

Според чл. 25, ал. 1 от ЗА адвокатът представлява своя клиент въз основа на писмено пълномощно. В случая по НАХД № 5807/2016г. по описа на СРС и по КНАХД № 8978/2018г. по описа на АССГ е приложено пълномощно. Съгласно чл. 36, ал. 1 от ЗА адвокатът има право на възнаграждение за положения от него труд. Размерът на възнаграждението за всеки отделен случай на представителство и правна помощ се определя посредством договор. Нито Закона за адвокатурата, нито друг нормативен акт изискват този договор да бъде в писмена форма, за да бъде действителен /да породи целените с него права и задължения/. Принципната дължимост на това възнаграждение е законово регламентирана. В тази насока са напр.: Определение № 7892 от 29.06.2016 г. на ВАС по адм. д. № 6617/2016 г., II о.; Определение № 163 от 13.06.2016 г. на ВКС по ч. гр. д. № 2266/2016 г., I г. о., ГК /"не установява изискване за писмена форма за действителност на договора за адвокатска услуга ..."/; Определение № 236 от 16.05.2016 г. на ВКС по ч. гр. д. № 1714/2016 г., IV г. о., ГК /"...съгласно ТР № 6/6.11.2013 г. на ОСГТК на ВКС, писмената форма не е за действителност, а за доказване, поради което липсва пречка в случая договорът да е сключен устно, като изпълнението му - валидно извършеното плащане на сумата е установено с платежното нареждане и фактурата"/; Определение № 731 от 9.10.2014 г. на ВКС по ч. гр. д. № 5256/2014 г., III г. о., ГК /"При договора за правна помощ писмената форма не е такава за действителност, нито липсата на писмен договор между адвокат и клиент препятства упражняване на правото по чл. 36, ал. 2 от ЗА..."/, решение № 10555/17.08.2017г. по адм. дело № 7638/2016г. на ВАС и др.

Договорът за правна защита и съдействие, сключен между адвокат и страна по делото, е с характер на договор за поръчка по смисъла на чл. 280 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/. Нито в този закон, нито в специалния закон /чл. 36 от Закона за адвокатурата /ЗА/ има изискване за писмена форма като предпоставка за действителност на този договор. В разпоредбата на чл. 36, ал. 3 ЗА е уредена хипотезата на липса на писмен договор, в която съдът, по искане на адвоката, определя адвокатското възнаграждение. Последната не е предмет на обсъждане в мотивите на решението по т. д. № 6/2012 г. на ВКС. С т. 1 на това решение е тълкувана хипотезата на наличен между страната и надлежно упълномощен адвокат писмен договор за правна защита и съдействие, в който размерът на адвокатското възнаграждение и начинът на плащане са договорени, като при плащане в брой приложеният към делото писмен договор има характер на разписка. *Това обаче не изключва възможността процесуалното представителство да бъде осъществено на основание само на подписано от страната и адвоката пълномощно, а обемът на защитата и следващото се възнаграждение - уговорени устно. В този случай, ако по делото не са представени писмени доказателства за заплащане на адвокатско възнаграждение, искането за разноси би било неоснователно.* В случая обаче са налице безспорни писмени доказателства за процесуално представителство и заплатено по банков път адвокатско възнаграждение." - Определение № 7892 от 29.06.2016 г. на ВАС по адм. д. № 6617/2016 г., II о. В настоящия случай такива безспорни писмени доказателства за действително заплатено адвокатско възнаграждение /напр. първични счетоводни документи, банкови извлечения и пр./ не бяха представени.

След като беше оборена истинността на представените договори за правна защита и съдействие, както и предвид липсата на други категорични писмени доказателства за

заплатено адвокатско възнаграждение във връзка с обжалване на НП № 465/14.09.2015г., което да е довело до неблагоприятно изменение в имуществото на ищеца, следва извод за недоказаност на настъпилата имуществена вреда.

Горното сочи на липса на елемент от фактическия състав на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ – претърпяна от ищеца вреда в претендирания размер. Това мотивира извод за неоснователност на предявения иск, който подлежи на отхвърляне.

При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) основателна се явява претенцията на ответника да му бъдат присъдени направените по делото разноски, както следва: заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв., както и възнаграждение за вещо лице в размер на 200 лв. По делото /л. 29 - гръб/ е приложен договор за правна защита и съдействие от 17.06.2019г., сключен между изпълнителния директор на ОДБХ С.-град и Адвокатско дружество „Б. и Б.“, с предмет: осъществяване на процесуално представителство по адм. д. № 5181/2019г., 27 с., АССГ, като е договорено адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв., начин и срок на плащане – по банков път. По делото обаче не са представени доказателства, че договорената сума реално е преведена по банков път. Договорът за правна защита и съдействие служи за разписка, само ако сумата е платена в брой. При това положение ищецът следва да заплати на ответника единствено разноските за изготвяне на съдебно-почеркова експертиза в размер на 200 лв.

Воден от горното и на основание чл. 203 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 27-ми състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска, предявен от [фирма], представлявано от управителя С. С. Т., против Областна дирекция по безопасност на храните С.-град за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 350 лв., от които 150 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение по НАХД № 5807/2016г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 102-ри състав, и 200 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение по КНАХД № 8978/2018г. по описа на Административен съд София-град, XVI касационен състав, причинени от отменено по съдебен ред Наказателно постановление № 465/14.09.2015г., издадено от директора на Областна дирекция по безопасност на храните С.-град.

ОСЪЖДА [фирма] ЕИК[ЕИК] да заплати на Областна дирекция по безопасност на храните С.-град направените по делото разноски в размер на 200 (двеста) лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: